CAPITOLUL I

Casa Doodler

Locuitorii satului Little Hangleton îi spuneau în continuare „Casa Doodler", deși familia Doodler nu mai locuia acolo de ani de zile. Zidurile casei străjuiau satul de pe înălțimea unui deal. Unele ferestre erau bătute în scânduri, de pe acoperiș lipseau țigle, iar iedera, crescută în voie, îi năpădise fațada. Pe vremuri un conac arătos și de departe cea mai mare și mai somptuoasă clădire din ținut, Casa Doodler ajunsese acum părăsită, dărăpănată și plină de igrasie.

Sătenii erau cu toții de acord că străvechiul edificiu îți dădea fiori. Cu o jumătate de secol în urmă, se petrecuse acolo ceva pe cât de ciudat, pe atât de îngrozitor, ceva despre care locuitorii vârstnici încă discutau cu interes când duceau lipsă de subiecte de bârfă. Povestea fusese runegată de atâtea ori, iar pe scheletul ei înfloriseră atâtea născociri, încât nimeni nu mai putea spune cu siguranță care era adevărul. Însă fiecare variantă a povestii începea la fel: în urmă cu cincizeci de ani, în zorii unei frumoase dimineți de vară, pe vremea când Casa Doodler încă mai era impozantă și bine întreținută, o slujnică intrase în salon și îi găsise morți pe toți cei trei membri ai familiei Doodler.

Slujnica, țipând cât o ținea gura, coborâse dealul în fugă și, ajungând în sat, trezise pe cine putuse.

— Stau întinși pe dușumea, cu ochii deschiși! Is reci ca gheața! Mai au încă pe ei straiele de la cină!

Fusese chemată și poliția. Întreg satul Little Hangleton clocotea de curiozitate amestecată cu uluială și nu prea reușea să-și mascheze freamătul aproape sărbătoresc care-l cuprinsese. Nimeni nu se ostenise să se prefacă măcar că ar regreta soarta victimelor, căci familia Doodler le fusese cât se poate de nesuferită. Domnul și doamna Doodler, bătrânii, fuseseră bogați, aroganți și grosolani, iar fiul lor, Tom, hărbat în toată firea, fusese chiar mai rău decât ei. Pe săteni nu-i interesa decât un singur lucru, și anume identitatea criminalului. Era doar limpede că trei oameni, pe cât se știa, sănătoși și în putere, n-au cum să moară din senin, toți trei în aceeași noapte.

Cârciuma satului, La Spânzuratu, a avut vârzări-record în noaptea aceea. Părea că tot satul se strânsese acolo să discute crimele. Fuseseră răsplătiți pentru că-și părăsiseră căminele când bucătăreasa familiei Doodler apăruse teatral în mijlocul cârciumii și-i anunțase pe clienții rămași brusc fără glas că un oarecare Frank Bryce tocmai fusese arestat.

— Frank! se auzi din mai multe părți. Nu se poate!

Frank Bryce era grădinarul familiei Doodler. Frank se întorsese din război cu un picior anchilozat-butuc și cu o scârbă profundă față de tot ce însemna mulțimi și hărmălaie. Și de atunci muncise fără întrerupere la familia Doodler.

Mai multe persoane se repeziră la bar să-i facă cinste bucătăresei și să afle amănunte.

— Eu am știut din capul locului că ceva nu-i în regulă cu omu' ăsta, îi informă ea, după al patrulea păhărel de xeres, pe sătenii care o ascultau cu sufletul la gură. Cum să vă zic, nu era deloc prietenos. Zău dacă nu l-am invitat la un ceai de nu-ș' câte ori. Da' ți-ai găsit... Nu era el omu' care să vrea să iasă în lume.

— Ce-ai cu el? zise o femeie de la bar. Bietu' Frank a dus-o greu în război. Acu' îi place viața liniștită. Ăsta nu-i deloc motiv să...

— Și, mă rog frumos, cine mai avea cheia de la ușa din dos? o puse la punct bucătăreasa. De când știu eu, există o cheie de rezervă agățată în coliba grădinarului. Nimeni nu a forțat ușa noaptea trecută. Nu e nicio fereastră spartă. Alde Frank n-a trebuit decât să se furișeze în conac când dormea' servitorii...

Sătenii schimbară priviri pline de înțeles.

— Acu', drept să spui, mie totdeauna mi s-a părut că omu' ăla e-n stare de orice, mârâi un client de la bar.

— I-a cauzat războiu'... Părerea mea... se băgă-n vorbă și cârciumarul.

— Io ți-am zis, Dot, că nu m-aș încumeta să-l calc pe Frank pe bătături, se auzi dintr-un colț un glas afectat de femeie.

— Nu știai din ce-i sare țandăra, se grăbi Dot să încuviințeze, dând din cap ca pe arcuri. Păi mi-aduc aminte că, odată, când era mic...

Până a doua zi dimineață, de-abia dacă mai era un suflet în Little Hangleton care să pună la îndoială faptul că Frank Bryce era ucigașul familiei Doodler.

Dar în orășelul învecinat, Great Hangleton, în sărăcăcioasa și întunecoasa secție de poliție, Frank repeta cu încăpățânare că era nevinovat și că singura persoană pe care o văzuse dând târcoale casei Doodler în acea zi fusese un adolescent brunet și palid, care în mod clar nu era de prin partea locului. Nimeni altcineva din sat nu-l mai văzuse pe tânărul cu pricina, iar poliția era absolut sigură că Frank îl inventase pur și simplu.

Dar apoi, taman când situația lui Frank începuse să arate cât se poate de grav, sosi raportul cu rezultatul autopsiei și dădu totul peste cap.

Polițiștii nici că mai citiseră vreodată un raport mai ciudat. O echipă de medici examinase cadavrele și constatase că niciunul dintre cei trei membri ai familiei Doodler nu fusese otrăvit, înjunghiat, împușcat, strangulat, sufocat sau (după știința lor) vătămat în vreun fel. De fapt (continua raportul pe un ton inconfundabil de acută nedumerire), cei trei păreau să se fi bucurat de o sănătate perfectă – lăsând la o parte faptul că toți trei erau morți. Medicii observaseră însă (de parcă s-ar fi jurat să descopere ceva în neregulă la cadavre) că pe fața fiecărui membru al familiei Doodler rămăsese întipărită groaza, o groază teribilă. Dar, spuneau polițiștii cu obidă în glas, cine mai auzise

una ca asta – trei persoane în toată firea să moară *de frică*?

Deoarece nu exista nicio probă că familia Doodler fusese ucisă, poliția s-a văzut obligată să-i dea drumul lui Frank. Cei trei au fost îngropați în cimitirul din Little Hangleton, iar mormintele lor au continuat să atâțe, o vreme, curiozitatea localnicilor. Spre surprinderea tuturor, și cu un nor de suspiciune planând asupră-i, Frank Bryce s-a întors în căsuța lui de pe domeniul Casei Doodler.

— Io rămân la convingerea că el i-a omorât. Pe mine nu mă-nteresează ce zice poliția, își dădu Dot cu părerea La Spânzuratu. Și, dac-ar avea măcar un pic de bun-simț, s-ar căra de-aici, pen' că tre' să știe că noi știm că el e făptașu'.

Dar Frank nici vorbă să plece. A rămas să îngrijească grădina pentru următoarea familie care s-a mutat în Casa Doodler și apoi pentru următoarea – căci niciuna dintre ele nu a poposit multă vreme acolo. Poate și din cauza lui Frank, noii proprietari se plângeau că locul le creează o senzație neplăcută. Iar, în absența locatarilor, imobilul a început, treptat, să se degradeze.

Bogătașul care deținea Casa Doodler în prezent nici nu locuia în ea, nici n-o folosea în vreun fel. În sat se spunea că o păstrează din „motive fiscale", deși nimănui nu-i era prea clar care vor fi fiind acestea. Înstăritul proprietar continua, în orice caz, să-l plătească pe Frank ca să se ocupe de grădină. Frank intrase de-acum în cel de-al șaptezeci și șaptelea an al vieții, era cam surd, piciorul anchilozat îi era mai țeapăn ca oricând, dar putea fi văzut trehăluind printre straturile de flori pe vreme bună, deși buruienile începuseră să câștige teren, oricât s-ar fi luptat el cu ele.

Însă buruienile nu erau singurul intrus pe care trebuia să-l struneasca. Băieții satului își făcuseră un obicei din a da cu pietre în geamurile Casei Doodler. Treceau cu bicicletele peste gazonul pe care Frank se căznea din răsputeri să-l întrețină. În vreo două rânduri, au și intrat în casă forțând ușa, ca probă de curaj. Știau că devotamentul bătrânului Frank față de casă și grădină era vecin cu obsesia și se amuzau să-l vadă fugind șontăc-șontăc, în timp ce-i amenința cu bastonul și-i afurisea cu glas dogit. În ceea ce-l privea, Frank era de părere că băieții îi faceau zile fripte pentru că, la fel ca părinții și bunicii lor, îl credeau un ucigaș. Așa se face că, într-o noapte de august, când Frank se trezi și observă că în vechea casă se petrece un lucru cu totul nelalocul lui, își zise că băieții intraseră într-o nouă fază a tentativelor lor de a-i face zile fripte și-atâta tot.

Pe Frank îl trezise piciorul anchilozat. Acum, la bătrânețe, îi dădea de furcă mai mult decât înainte. Se dădu jos din pat și coborî șchiopătând scările până în bucătărie, cu intenția de a-și reumple sticla cu apă fierbinte, ca să-și mai aline genunchiul înțepenit. Cum stătea el la chiuvetă și își umplea ceainicul, își ridică privirea spre Casa Doodler și văzu niște luminițe la ferestrele de la etaj. Știu imediat ce se petrece. Băieții spărseseră din nou casa și, după cum dănțuiau luminițele, aprinseseră un foc.

Frank nu avea telefon și, oricum, își pierduse complet încrederea în poliție de când cu interogatoriul legat de moartea familiei Doodler. Lăsă imediat ceainicul din mână, urcă din nou scările, cât de repede îi îngăduia piciorul beteag, și curând era înapoi în bucătărie, gata îmbrăcat și zorind să ia cheia veche și ruginită din cârligul ei de lângă ușă. Își luă bastonul, care-l aștepta rezemat de perete, și ieși în întunericul nopții.

Ușa din față a Casei Doodler nu părea să fi fost forțată. Ferestrele – la fel. Frank dădu ocol casei, șontăc-șontăc, până ajunse în dosul ei, unde se afla o ușă aproape acoperită de iederă, scoase cheia

cea veche din buzunar, o vâri în broască și reuși să descuie fără nicium zgomot.

Pătrunse în bucătăria vastă. Frank nu mai fusese acolo de ani de zile, dar, în ciuda întunericului dens, își aminti unde era ușa care dădea în hol și începu să pipăie după ea. Mirosul de mucegai îi invada nările. Stătea cu urechile ciulite, doar-doar o prinde un zgomot de pași sau o frântură de conversație de la etaj. Ajunse în hol, unde uriașele ferestre cu geamlâc care flancau ușa făceau ca bezna să fie mai puțin compactă, și începu să urce scările, mulțumind cerului pentru stratul gros de praf care acoperea piatra, amortizând sunetul pașilor și al bastonului.

Ajuns pe palier, Frank o luă la dreapta și văzu imediat unde se aflau intrușii. Chiar la capătul coridorului era o ușă întredeschisă. Prin crăpătura ei se zăreau luminițele jucăușe, care azvârleau o lungă dâră aurie pe negrul podelei. Frank se apropie cu mare grijă, puțin câte puțin, cu mâna strânsă pe mâciulia bastonului. Când ajunse la câțiva pași de intrare, reuși să vadă o porțiune îngustă a încăperii de dincolo de ușă.

Focul, observă el cu acest prilej, fusese aprins în vatra căminului. Un lucru cel puțin ciudat. Se opri și își încordă auzul, căci dinăuntru răzbătea o voce de bărbat. Suna sfielnică și temătoare.

— A mai rămas puțin în sticlă, Stăpâne, în caz că-ți mai e foame.

— Mai târziu, răspunse o a doua voce — și aceasta aparținea unui bărbat, dar, în mod ciudat, tonul vocii lui era înalt și subțire și rece ca o răbufnire de vânt înghețat; ceva din acea voce făcu părul rar de pe ceafa lui Frank să se ridice măciucă. Mută-mă mai aproape de foc, Sobi.

Frank își întoarse urechea dreaptă spre ușă, ca să audă mai bine. Reuși să distingă clinchetul unei sticle puse pe o suprafață dură și apoi scrâșnetul

înfundat al unui scaun greu târât pe podea. Prin crăpătura ușii, Frank surprinse, pret de o clipă, imaginea unui bărbat pirpiriu, cu spatele spre el, împingând scaunul către cămin. Purta o mantie lungă și neagră și avea o porțiune de chelie deasupra cefei. Dispăru numaidecât din vedere.

— Unde-i Nagini? întrebă vocea de gheață.

— N-n-nu știu, Stăpâne, răspunse tremurat prima voce. Cred că s-a dus să exploreze casa…

— Înainte să ne culcăm, nu uita s-o mai mulgi o dată, Șobi, se auzi a doua voce. Voi avea nevoie de hrană în timpul nopții. Călătoria m-a obosit peste poate.

Cu fruntea încrețită a nedumerire, Frank își duse urechea mai zdravănă și mai aproape de crăpătura ușii, ascultând încordat. După o pauză, Șobi vorbi din nou.

— Stăpâne, dacă-mi este îngăduit să te-ntreb, cât o să mai rămânem aici?

— O săptămână, zise vocea cea rece. Poate chiar mai mult. E un loc relativ confortabil și deocamdată tot nu putem demara planul nostru. Ar fi o nebunie să acționăm înainte de finala Campionatului Mondial de Quidditch.

Frank își introduse un deget noduros în ureche și-i imprimă o mișcare circulară. Evident, din cauza unei depuneri de ceară, auzise cuvântul „Quidditch", care, de fapt, n-avea cum să existe.

— Ca-campionatul Mondial de Quidditch, Stăpâne? se miră Șobi. (Frank își afundă degetul și mai adânc în ureche.) Iartă-mă, dar… nu înțeleg… de ce trebuie să așteptăm până se termină Campionatul?

— Pentru că, om slab de minte ce ești, chiar în acest moment intră în țară duium de vrăjitori din toate colțurile lumii și toți conțopiștii de la Ministerul Afacerilor Magice vor fi la datorie, vor fi cu ochii-n patru după orice semne de activitate neobișnuită și vor verifica și răsverifica identitatea cui vrei și cui nu vrei. Vor fi obsedați de măsuri de siguranță, ca nu cumva să observe Mageamiii ceva. Așa că mai așteptăm.

Frank renunță la orice încercare de a-și mai desfunda urechea. Auzise cât se poate de clar cuvintele „Ministerul Afacerilor Magice", „vrăjitori" și „Mageamiii". Era limpede că fiecare dintre aceste expresii avea un înțeles secret, iar Frank nu știa decât două categorii de persoane care vorbeau cifrat: spionii și infractorii. Își întări din nou strânsoarea pe măciulia bastonului și ascultă cu și mai multă luare aminte.

— Asta înseamnă că Domnia Ta ești în continuare hotărât să acționezi? întrebă Șobi încet.

— De bună seamă că sunt hotărât, Șobi.

În vocea înghețată se strecurase o notă de amenințare.

Urmă o scurtă pauză, după care Șobi vorbi în sfârșit. Cuvintele îi țâșneau în cascadă, ca și cum s-ar fi forțat să le rostească înainte de a-și pierde curajul.

— Treaba asta s-ar putea face și fără Harry Potter, Stăpâne.

Încă o pauză, ceva mai lungă, după care…

— Fără Harry Potter? suflă a doua voce, ca o adiere. Așa deci…

— Stăpâne, n-am spus asta pentru că mi-ar păsa de băiat! se grăbi să intervină Șobi, vocea lui căpătând inflexiuni tot mai acute. Băiatul ăsta nici nu contează pentru mine, dar absolut deloc! Spun asta doar pentru că, dacă am folosi un alt vrăjitor – sau vrăjitoare –, oricare-ar fi ei, treaba s-ar putea face cu mult mai repede! Dacă mi-ai îngădui să te las singur pentru foarte scurtă vreme – știi doar că mă pot deghiza ca nimeni altul –, m-aș putea întoarce aici în numai două zile, cu persoana potrivită…

— Aș putea folosi un alt vrăjitor, rosti vocea de gheață, aproape în șoaptă. Asta-i drept…

— Crede-mă, Stăpâne, ar fi mai bine așa, continuă Șobi, vizibil ușurat. E aproape imposibil să punem mâna pe Harry Potter, la cât de bine e păzit…

— Așadar te oferi să-mi faci rost de un înlocuitor? Mă întreb… nu cumva misiunea de a îngriji de mine a devenit o povară pentru tine, Șobi? S-ar putea oare ca această sugestie de a abandona planurile inițiale să nu fie decât o tentativă de dezertare?

— Stăpâne! De-departe de mine gândul de a te părăsi, nici prin cap nu-mi trece așa ceva…

— Nu minți! șuieră cealaltă voce. Eu știu când minți, Șobi. Știu că regreți clipa în care te-ai întors la mine. Te dezgust. Ți-am surprins tresărirea de scârbă când mă privești, îți simt frisonul de greață când mă atingi…

— Nu! Devotamentul meu pentru Domnia Ta, Stăpâne…

— Devotamentul tău nu e decât lașitate. N-ai fi aici dacă ai fi avut unde altundeva să te duci. Cum aș putea supraviețui fără tine, atâta vreme cât trebuie să mă hrănesc la fiecare câteva ore? Cine ar mulge-o pe Nagini?

— Dar Domnia Ta pare să-și fi recăpătat în mare măsură puterile, Stăpâne…

— Minți, se auzi cealaltă voce, ca o boare de vânt. Nu sunt deloc mai puternic, iar câteva zile de unul singur ar fi de ajuns să-mi răpească și puțina sănătate pe care mi-am recăpătat-o sub stângacea ta îngrijire. *Tăcere!*

Șobi, care hălmăjise până atunci, încetă pe dată. Preț de câteva clipe, Frank nu mai auzi decât trosnetul lemnelor în vatră. Apoi, a doua voce se auzi din nou, într-o șoaptă ca un sâsâit de șarpe.

— Am motivele mele să mă folosesc de băiat, așa cum deja ți-am explicat, și nici gând să mă folosesc de altcineva. Am așteptat treisprezece ani. Câteva luni în plus nu mai contează. Cât despre atenția cu care este păzit băiatul, sunt convins că planul meu se va dovedi eficient. Din partea ta nu este nevoie decât de puțin curaj. Și vei găsi acel curaj, Șobi, dacă nu vrei să simți pe pielea ta mânia dezlănțuită a Lordului Voldemort…

— Stăpâne, trebuie să vorbesc! îl întrerupse Șobi, cu vocea sugrumată de panică. Pe toată durata călătoriei noastre, am întors planul pe toate fețele în mintea mea – dispariția Berthei Jorkins nu va trece multă vreme neobservată. Iar dacă ducem planul mai departe, dacă-l omor…

— Dacă? șopti vocea glacială. *Dacă?* Dacă urmezi planul, Șobi, ministerul nu va afla niciodată că a mai murit cineva. Vei opera pe tăcute și fără să faci valuri. Nu-mi doresc decât să fi putut face eu asta, dar în situația în care mă aflu… Mobilizează-te, Șobi, încă o crimă și drumul spre Harry Potter ne e deschis. Nu-ți cer s-o faci singur. Când va sosi momentul, *credinciosul* meu servitor ni se va fi alăturat din nou…

— Eu sunt un servitor credincios, se repezi Șobi, iar în vocea lui se putea distinge o ușoară urmă de ranchiună.

— Șobi, am avea nevoie de cineva cu creier, cineva care să nu fi șovăit niciodată în devotamentul său, iar tu, din păcate, nu întrunești niciuna din aceste caracteristici.

— Eu am fost cel care te-a găsit, insistă Șobi, iar acum ranchiuna din vocea lui se simțea cât se poate de clar. Eu te-am găsit. Eu ți-am adus-o pe Bertha Jorkins.

— Adevărat, replică cealaltă voce pe un ton amuzat. O sclipire de geniu de care nu te-aș fi crezut în stare, Șobi, deși, dacă ai fi cinstit, ar trebui să recunoști că, atunci când ai prins-o, habar n-aveai cât de utilă ne va fi. Așa-i?

— Am-am-am știut că ne va fi utilă, Domnia Ta…

— Minți, i-o tăie cealaltă voce, amuzamentul din ea fiind acum mai crud încă. Nu neg totuși că informațiile ei s-au dovedit cât se poate de prețioase. Fără ele n-aș fi putut concepe planul nostru, și pentru asta îți vei primi răsplata, Șobi. Îți voi îngădui să execuți o misiune esențială pentru mine, o misiune pe care mulți dintre adepții mei ar da orice s-o poată îndeplini…

— C-chiar așa, Stăpâne? Ce…

Din nou, în vocea lui Șobi se strecurase groaza.

— Ah, Șobi, doar nu vrei să-ți stric surpriza. Contribuția ta va fi necesară la sfârșit de tot… dar îți dau cuvântul meu că vei avea onoarea de a fi la fel de util ca Bertha Jorkins.

— M-m-mă… vocea lui Șobi suna dintr-odată răgușită, ca și cum i s-ar fi uscat gura. M-mă veți… omori… și pe mine?

— Vai, Șobi, rosti mătăsos vocea de gheață, de ce-aș face una ca asta? Pe Bertha am omorât-o pentru că nu aveam încotro. După interogatoriu nu mai era bună de nimic. Nu mai aveam ce face cu ea. În orice caz, dacă s-ar fi întors la Ministerul Afacerilor Magice cu vestea că s-a întâlnit cu tine în vacanță, ar fi dat naștere unor întrebări incomode. Nu se cade ca vrăjitorii considerați morți să dea nas în nas cu vrăjitoarele de la Ministerul Afacerilor Magice într-un han oarecare…

Șobi bodogăni ceva atât de încet, încât Frank nu reuși să audă, dar replica îl făcu pe celălalt să râdă – un râs lipsit de orice veselie, la fel de rece ca vorbele sale.

— Auzi la el, „i-am fi putut modifica memoria"! Formulele magice care controlează memoria pot fi dezactivate de orice vrăjitor puternic, după cum am demonstrat când am interogat-o. Ar fi o insultă la adresa *memoriei* sale să nu folosim informațiile extrase de la ea, Șobi.

Afară, pe coridor, Frank deveni brusc conștient că mâna cu care ținea bastonul i se făcuse alunecoasă de la transpirație. Cel cu vocea ca de gheață omorâse o femeie. Vorbea despre acest lucru fără nicio urmă de remușcare – ba chiar cu un oarecare *amuzament*. Era periculos – un descreierat. Și plănuia alte crime. Băiatul acela, Harry Potter, oricine-ar fi fost, era în primejdie.

Frank știa ce are de făcut. Era, în sfârșit, momentul să se ducă la poliție – acum ori niciodată. O să se strecoare afară din casă și o să se ducă drept la cabina telefonică din sat și… Dar vocea de gheață se auzi din nou și Frank rămase pe loc, ca împietrit, ascultând cu maximă încordare.

— Încă o crimă… credinciosul meu servitor de la Hogwarts… Harry Potter e ca și al meu, Șobi. Decizia a fost deja luată. Nu mai e loc de discuții. Acum, liniște, mi se pare că o aud pe Nagini…

Pe neașteptate vocea i se schimbă. Începu să scoată sunete pe care Frank nu le mai auzise în viața lui. Șuiera și scuipa fără să-și mai tragă suflarea. Frank crezu că are o criză sau un acces.

Și, în acea clipă, Frank auzi o mișcare pe coridorul întunecat din spatele lui. Se întoarse să vadă ce e și rămase paralizat de frică.

Pe podeaua întunecată, ceva se târa cu mișcări sinuoase în direcția lui și, pe măsură ce se apropia de dâra de lumină care scăpa prin ușa întredeschisă, își dădu seama cu un frison de groază că era un șarpe gigantic, de cel puțin patru metri lungime. Terorizat de groază, ca bătut în cuie, Frank privea cu ochii ieșiți din orbite trupul unduios care se apropia tot mai mult de el, tăind o brazdă șerpuită în stratul gros de praf de pe dușumea. Ce să se facă? Singura scăpare ar fi fost să se refugieze în încăperea unde cei doi puneau la cale crime. Dacă rămânea pe loc, șarpele l-ar fi ucis cu siguranță…

Înainte să apuce să ia o decizie, șarpele ajunse lângă el și – să vezi și să nu crezi –, în mod miraculos, trecu mai departe. Urma sunetul bolborosellor și șuierăturilor care veneau de la cel cu vocea de gheață, din spatele ușii. Dură doar câteva clipe până când vârful cozii cu modele romboidale dispăru prin ușa întredeschisă.

Acum și fruntea lui Frank era năpădită de sudoare, iar mâna cu care ținea bastonul îi tremura. În cameră, vocea de gheață continua să șuiere. Lui Frank i se năzări o idee cât se poate de ciudată, o idee imposibilă… *Omul din cameră putea vorbi cu șerpii.*

Frank nu mai pricepea ce se întâmplă. Mai mult decât orice, își dorea să fie la loc, în patul lui, cu o sticlă de apă fierbinte pe picior. Problema era însă că picioarele nu păreau să-i mai dea ascultare. Cum stătea el tremurând din toate încheieturile și încercând din răsputeri să se stăpânească, vocea de gheață reveni brusc la limba omenească.

— Nagini are vești interesante, Șobi, spuse.

— C-chiar așa, Stăpâne? se miră Șobi.

— Da, chiar așa, îi răspunse vocea. După informațiile lui Nagini, chiar la ușa acestei încăperi se află un Mageamiu bătrân, care ascultă fiecare cuvânt al nostru.

Frank nu mai avu nicio șansă să se ascundă. Se auziră câțiva pași și dintr-odată ușa camerei se deschise larg.

Frank se trezi față în față cu un bărbat scund, cărunt, cu un început de chelie, cu un nas ascuțit și cu ochi mici și apoși. Pe chipul bărbatului se citea un amestec de teamă și îngrijorare.

— Invită-l înăuntru, Șobi. Unde-ți sunt manierele?

Vocea înghețată venea din străvechiul fotoliu aflat în fața căminului, dar Frank nu-l vedea pe cel care vorbea. Șarpele, în schimb, se încolăcise pe

covorașul putred de lângă vatră, ca o sinistră parodie a unui cățelus.

Șobi îi făcu semn lui Frank să intre. Apucând mai cu nădejde măciulia bastonului, Frank păși poticnit peste prag, în ciuda stării de șoc în care se afla.

Focul era singura sursă de lumină din cameră. Arunca pe pereți un păienjeniș de umbre lungi. Frank rămăsese cu ochii pe spatele fotoliului. Cel care-l ocupa părea să fie chiar mai mic decât servitorul lui, pentru că Frank nu-i putea zări nici măcar creștetul capului.

— Ai auzit tot ce-am vorbit, Mageamiule? îl întrebă vocea glacială.

— Cum mi-ai zis? îi ceru Frank socoteală.

Acum, că se afla înăuntru, acum că sosise momentul să acționeze, se simțea mai curajos. Așa fusese și în război, de fiecare dată.

— Ți-am zis Mageamiu, spuse vocea, netulburată. Înseamnă că nu ești vrăjitor.

— Nu știu ce vrei să zici cu „vrăjitor", îl înfruntă Frank, cu tot mai multă siguranță în glas. Dar știu că am auzit destul ca să trezesc interesul poliției în noaptea asta. Așa să știi. Ai săvârșit o crimă și mai pui și altele la cale! Și-ți mai spun ceva, adăugă el, într-un moment de inspirație. Nevastă-mea știe că sunt aici și dacă nu mă-ntorc...

— N-ai nevastă, îl întrerupse calm vocea de gheață. Nimeni nu știe că ești aici. N-ai spus nimănui unde te duci. Să nu-l minți pe Lordul Voldemort, Mageamiule, căci el știe... Întotdeauna știe...

— Nu mai spune, interveni Frank, grosolan. Auzi la el, lord... Manierele tale nu mi se par prea alese, *lordule*. Întoarce-te și privește-mă-n ochi ca oamenii, ce mai aștepți?

— Dar eu nu sunt om, Mageamiule, de-abia se auzi vocea de gheață peste trosnetul focului. Sunt cu mult deasupra oamenilor. Deși... de ce nu? O să te privesc în ochi... Șobi, vino și întoarce-mi fotoliul.

Servitorului îi scăpă un scâncet.

— M-ai auzit, Șobi.

Încet, cu fața schimonosită de groază, de parcă ar fi preferat să facă orice altceva decât să se apropie de stăpânul lui și de covorașul pe care se încolăcise șarpele, bărbatul cel pirpiriu înaintă și se apucă să întoarcă fotoliul. Șarpele își săltă hidosul cap triunghiular și sâsâi ușor când picioarele fotoliului se poticniră o clipă în covorașul lui.

După care fotoliul ajunse cu fața la Frank și bătrânul văzu ce se afla în el. Bastonul îi căzu cu zgomot pe podea. Deschise gura și scoase un urlet cumplit. Urla atât de tare, încât nici nu auzi cuvintele rostite de arătarea din fotoliu în timp ce ridica o baghetă. Izbucni un fulger verde, se auzi un vâjâit puternic și Frank Bryce se prăbuși. Înainte să atingă podeaua, era deja mort.

La mai bine de trei sute de kilometri depărtare, băiatul pe nume Harry Potter se trezi speriat din somn.

CAPITOLUL II

CICATRICEA

Harry rămase întins pe spate. Gâfâia ca după o cursă. Se trezise dintr-un vis foarte viu, apăsându-și fața cu palmele. Cicatricea în formă de fulger de pe frunte, pe care o avea de când se știa, îi ardea sub degete, de parcă cineva tocmai l-ar fi însemnat cu fierul roșu.

Se ridică în capul oaselor, cu o mână încă apăsată pe cicatrice, în timp ce cu cealaltă mână bâjbâia, pe întuneric, după ochelarii de pe noptiera. Și-i puse pe nas și camera căpătă dintr-odată contururi clare în lumina palidă lăptos-portocalie care se cernea prin perdele de la felinarul din fața ferestrei.

Harry își trecu din nou degetul peste cicatrice. Îl durea. Aprinse veioza de lângă el, se dădu jos din pat, traversă camera, deschise dulapul și se privi în oglinda fixată pe interiorul ușii. Din apele ei, un băiețel firav de paisprezece ani îi întorcea privirea. Ochii lui de un verde intens scăpărau nedumeriți de sub o claie ciufulită de păr negru. Își examină în oglindă, mai îndeaproape, fulgerul cicatricei. Arăta ca de obicei, dar încă îl ustura.

Harry încercă să-și amintească ce visa înainte să se trezească. Totul părea atât de aievea... Apăreau în el doi oameni pe care-i cunoștea și un necunoscut... Se concentră din răsputeri, încercând încruntat să-și amintească...

În minte începu să i se-nchege imaginea neclară a unei încăperi întunecate... Pe covorașul din fața căminului se încolăcise un șarpe... Mai erau acolo un om mic de înălțime pe nume Peter, poreclit Sobi... și o voce rece și subțire... vocea Lordului Voldemort. În clipa în care se gândi la el, Harry se simți ca și cum un cub de gheață i-ar fi alunecat pe gât în jos până în stomac...

Închise strâns ochii și încercă să-și amintească cum arăta Voldemort, dar îi fu imposibil... Tot ce-și amintea era că, în clipa când fotoliul lui Voldemort fusese întors către el și văzuse ce era acolo, simțise un spasm de groază amestecată cu scârbă și se trezise... Sau îl trezise durerea cicatricei?

Și cine era bătrânul acela? Era sigur că în vis apăruse și un bătrân. Harry îl văzuse